

CABRERA DE MAR

Dia 17 de maig a les 18'30h.

A LA PLAÇA NOVA

SARDANES

AMB LA COBLA ILURO

PROGRAMA

31X83 –51 La sardana de Llafranch	Ricard Viladesau
39X79—61 Centra Català de Caracas	Conrad Saló
27X87—61 Banyoles.cat	Jordi Paulí
37X83—70 Conxita encisera	Pere Mercader
27X73—58 Fent bombolles	Josep Maria Tarridas
31X81—60 Vell disig	Dolors Viladrich
29X81—65 Volgut pare	Carles Santiago
33X77—60 Terra d'esbarts	Max Havart
27X67—51 Rondalles i cançons	Josep Vicens (Xaxu)

CABRERA DE MAR

DIA 17 DE MAIG A LES 18'30 h.

A LA PLAÇA NOVA

SARDANES

COBLA ILURO

Patrocina: Ajuntament de Cabrera de Mar

**Organitza: Agrupació Sardanista i Cultural
de Cabrera de Mar**

LES SARDANES I LA IMATGE MASCULINA:

LA IMPORTÀNCIA DE COMPTAR I REPARTIR EN LA IMATGE MASCULINA DELS JOVES

A Bellcaire d'Empordà, en Josep Salleras—nascut el 1916 i negociant de professió, ens ha explicat com el seu pare, quan ell entrava a l'adolescència, li va indicar que calia que sabés comptar i repartir bé les sardanes, i que calia que les ballés dret i tibet, ensenyant el seu estil i la seva bona planta. D'aquesta manera, quan anés a ballar a un poble on no el coneixien, de seguida les noies es fixarien en ell, i en acabar les sardanes ja tindria compromesos tots els balls de parella de la vetlla i de la nit. I així ho feien encara molts joves del seu temps, ja que en les dècades de 1930 i de 1940: << la sardana servia per obrir pas [al noi davant de les noies]>>, afirmava ell mateix; o com ens explicava Martí Batlle d'Ultramort, << la sardana era l'esquer >>. Per molts altres testimonis sabem que, efectivament, tot ballant les sardanes els joves *pactaven* els balls de parella que vindrien al darrere, a la mateixa plaça, i també el ball de parella durant la nit de la festa. Molt sovint les sardanes eren per als nois el moment de fer-se conèixer a les noies, sobretot a les desconegudes i de difícil accés, tal com hem pogut veure en la poesia de Quintana i Combis: era un moment <<d'exhibició>> i

d'establir contactes, que continuaven de manera més íntima i directa en els balls de parella.

I aquesta imatge positiva del noi s'oferia tant per la manera de ballar com per la demostració de saber comptar i repartir. Les sardanes, dons, no es podien entendre en aquests anys fora de la continuïtat que s'establia amb els balls de parella, pe que fa els joves.

Ens ho ha explicat també molt clarament en Joan Bosch (nascut en una casa de pagès d'Ullà el 1932):l'avi, tot xiulant, ensenyava els néts a comptar sardanes. Les comptava i les apuntava en una llibreta. I aquesta dèria de les sardanes també era compartida pel pare. En Josep Salleres ens deia el mateix: el seu pare li ensenyava a comptar i repartir tot xiulant. En Joan Bosch conta que, en aquests anys de postguerra, després de la segona comunió (o comunió solemne, és a dir, cap els dotze o tretze anys) els nois començaven a posar-se pantalons llargs i podies començar d'anar al cinema i al ball. I no pas a badar-hi: <<Al ball s'ha d'anar a ballar!>>. Els nois, tan de vila com de poble, entraven a l'adolescència a partir d'aquests tres símbols: comunió solemne (que era com assumir públicament que a partir d'aquell moment serien completament responsables dels seus actes), pantalons llargs (la imatge pública) i accés lliure a l'oci del cap de setmana, amb el ball en primer lloc i el cinema com activitat afegida més recentment (i d'aquí l' <<accés >> a poder festejar noies). En Joan comenta com un fet extraordinari que la seva germana sabés comptar sardanes. Comptar queda ben clar, era cosa d'homes.